

Kvantová duše

12/2023

Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.

Holografická struktura uložení vzpomínek
Dekoherence

Techniky, jak se probudit do snu a lucidně snít

Funguje pozitivní myšlení?

Starověké filozofie a nevědomí

Sci-fi První psychonaut

Pohádka: Spící princ

Poradna – snová terapie

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl prosincové číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možnostmi existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

Před rokem vyšlo první číslo našeho časopisu. Od té doby ho realizujeme zadarmo v našem volném čase. Vzhledem k tomu, že se nám jím nepodařilo oslovit moc čtenářů, uvažovali jsme, zda časopis ukončit či v něm ještě pokračovat. Nakonec jsme se rozhodli pokračovat, ale místo měsíčního přejít na formát čtvrtletní. Další číslo tak bude následovat až v březnu příštího roku. Děkujeme za pochopení.

Přejeme vám pěkné prožití vánočních svátků.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro prosinec:

„Budu slavit Vánoce ve svém srdci a snažit se je tam udržet celý rok,“

Charles Dickens

Markéta Jurištová a AI

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Holografická struktura uložení vzpomínek

Jak jsou paměťové obsahy v mozku uchovávány? Jsou částí neuronů či synaptických spojení mezi neurony? Jsou vzpomínky uloženy pohromadě nebo jsou rozprostřeny po celém mozku? Můžeme nějakou vzpomínku vyoperovat? Jsou-li jednotlivé části smyslových vjemů zpracovávány paralelně – odděleně, jak mozek pozná, že patří k sobě? Jak vytvoří jeden vjem, jednu vzpomínku na konkrétní událost?

Můžeme zapomenout na události v určitém časovém úseku našeho života. Je ovšem zajímavé, že prakticky nikdy nedochází ke ztrátě jenom určité části paměti. Nestává se, že by si pacient postižený mrtvicí vzpomínal jen na polovinu své rodiny nebo že by si pamatoval jen polovinu písmenek abecedy ani, že by zapomněl na polovinu míst, které za svého života navštívil. Nedá se také říct, že by existovala nějaká souvislost mezi množstvím poškozené mozkové tkáně a rozsahem ztráty paměti.

Byly prováděny pokusy na zvířatech, která byla naučená nějaké činnosti a pak jim byla vyříznuta část mozku (někdy i více než polovina). Přežila-li nebohá zvířata „ve zdraví“ chirurgický zákrok, byla často schopna vzpomenout si na činnost, které byla naučena před operací. Ukázalo se, že není možné lokalizovat sídlo paměti v mozku. Paměť je zřejmě rozložena po celém mozku a ne v jedné určité oblasti. Hledání paměti v mozku trochu připomíná hledání již odvysílaného pořadu v televizoru.

Někteří vědci, např. Karel Pribram – americký neuropsycholog českého původu, přišli s myšlenkou, že paměť v mozku je obsažena nějakým podobným

způsobem, jako je obsažena obrazová informace v hologramu. Tj. je svým způsobem obsažena v každé části mozku, ale zároveň jako by žádná část mozku pro zachování této informace nebyla nezbytná. Jako by to byla vlastnost svázaná s mozkem jako celkem, a ne s jeho konkrétní částí.

Hologram je forma záznamu obrazu, která umožňuje zachytit jeho trojrozměrnou strukturu. Jedná se o interferenční obrazec, který vznikne interferencí obrazového a referenčního svazku vysoce koherentního světla. Osvětlením hologramu laserovým světlem se vytvoří světelné pole nesoucí zaznamenaný obraz. Tento obraz je třírozměrný a lze se na něj dívat z různých úhlů.

Použijeme-li k vytvoření hologramu pouze část holografické desky, dalo by se očekávat, že laserové světlo vytvoří v prostoru také jen část obrazu. Kupodivu ale opět uvidíme obraz celého objektu volně se vznášejícího v prostoru, který bude pouze méně ostrý a pozorovatelný z menšího rozsahu úhlů. Čím větší část holografické desky osvítíme, tím lépe a ostřeji můžeme obraz objektu vidět. Holografický princip umožňuje, že prostorový objekt může být popsán informacemi ležícími někde na okraji – hranici prostoru, která má méně rozměrů než objekt samotný.

Přirovnáme-li mozek k hologramu a naše vzpomínky k holografickému obrazu, mělo by platit, že čím větší část mozku použijeme pro naladění se na určitou vzpomínku, tím ostřejší a podrobnější ta vzpomínka bude. Použití menší části mozku neznamená, že se vzpomínka v naší mysli neobnoví, ale pravděpodobně již nebude tak ostrá a detailní.

Pokračování příště.

[Nový pohled na lidskou duši a vědomí](#) (2016)

DEKOHERENCE

Rostislav Szeruda

Fyzikové se pravdě vyhýbají, protože pravda je každodenní fyzice tak cizí. Běžným způsobem, jak se vyhnout mentálnímu vesmíru, je odvolávat se na "dekoherenci" – představu, že "fyzikální prostředí" stačí k vytvoření reality nezávisle na lidské mysli.

Richard Conn Henry

Kritici myšlenkového experimentu [Schrödingerova kočka](#), o němž jsem v minulých dvou dílech psal, říkají, že kočku nelze oddělit od prostředí, v němž se nachází – od molekul vzduchu, stěn krabice i všeho ostatního, co se právě v krabici nachází. Tyto interakce jsou sice velmi slabé, přesto ale dokážou narušit vlnovou funkci kočky. Vlnová funkce živé a mrtvé kočky se oddělí. Kočka už není mrtvá a živá současně ale existuje v jednom nebo druhém stavu, jak odpovídá naší logice. Tomuto jevu se říká dekoherence.

Podle této ideje prostředí provádí cosi jako pozorování. Prakticky je pro fyziky velmi obtížné udržet v laboratorních podmínkách ve stavu koherence (provázání) i jen několik atomů současně. Částice spolu interagují, a tak narušují svůj kvantový stav. Dekoherenci může způsobit také dostatečně silné elektrické či gravitační pole.

Řešení Schrödingerovy kočky pomocí principu dekoherence je pro fyziky přitažlivé, protože její vlnová funkce nekolabuje skrze vědomí pozorovatele, ale v důsledku řady interakcí s okolním světem. Princip dekoherence není ale „lékem“ na Schrödingerovu kočku, i když by tomu mnozí fyzikové rádi věřili.

Molekuly a atomy tvořící prostředí kolem kočky by ji mohly pozorovat, pokud by se chovaly jako částice. K tomu je ovšem potřeba, aby někdo pozoroval je. Třeba jiné částice. Ty ale také někdo musí pozorovat. Pokud je tento řetězec uzavřen tak, že na

jeho konci je vědec – pozorovatel, dojde k dekoherenci. To ale odporuje principu myšlenkového experimentu Schrödingerova kočka.

V tomto myšlenkovém experimentu totiž nejenže nepozorujeme stav kočky uvnitř krabice, ale my dokonce nepozorujeme ani stav prostředí, v němž se kočka nachází. Prostor tak může být po celou dobu experimentu ve stavu koherence s kočkou. K žádné dekoherenci tam samovolně nemůže dojít. Důležitost role vědomého pozorovatele tak není narušena. Když je pozorovatel, je i dekoherence, když není, tak není ani dekoherence.

Dekoherence by mohla fungovat, kdyby se Schrödingerova kočka chovala jako kvantový systém (dle našich úvah) a komora či krabice, v níž se nachází jako klasický systém. Klasický systém je ovšem vždy pozorovaný systém.

Elektron je částice, která má spin (vnitřní moment hybnosti). Spin je vlastnost, která by v klasickém světě odpovídala jeho otáčení kolem osy. Rychle rotující náboj se chová jako malý magnet, který by po vložení do magnetického pole měl s jeho siločarami zaujmout souhlasnou nebo nesouhlasnou polohu dle svého spinu.

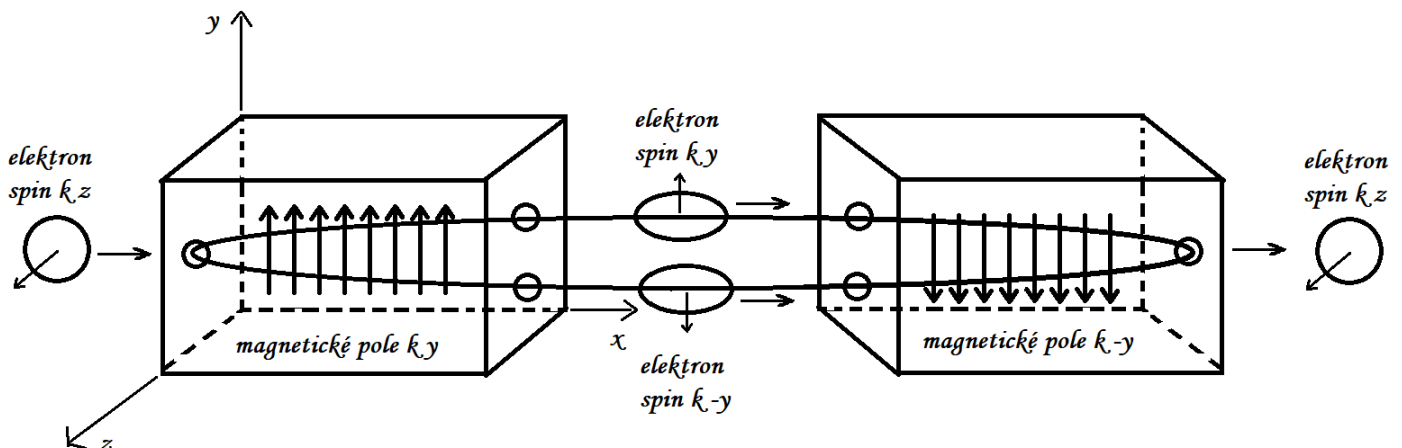
Při průchodu magnetickým polem by se měl elektron nasměrovat do směru siločar magnetického pole a není důvod, aby toto nastavení, sám od sebe, po opuštění magnetického pole změnil. Takhle se ovšem chová elektron jen, když ho při průchodu aparaturou s magnetickým polem, které by mělo změnit orientaci jeho spinu, pozorujeme.

Když ho nepozorujeme, chová se jako by si našeho zařízení vůbec „nevšiml“ a po „průchodu“ aparaturou má opět stejný směr spinu jako před ní. Prostor by ho mělo ovlivnit, ale neovlivní.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)

(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

TECHNIKY, JAK SE PROBUDIT DO SNU A LUCIDNĚ SNÍT

Markéta Jurištová

Možná vás hned v úvodu napadne: "Proč byste se měli chtít probudit do snu a lucidně snít?"

V tomto stavu máte jedinečnou možnost se více seznámit s jednou velice důležitou osobou, se sebou samým. Pokud se totiž dokážete probudit do snu, ocitnete se ve snové krajině uvnitř své mysli. Můžete v ní objevovat a zkoumat, testovat, odpočívat, létat nebo jen obdivovat podivuhodný svět snové reality. Psychologové také zjistili, že lidé, kteří lucidně sní, jsou otevřenější k novým zkušenostem, zejména v oblasti fantazie a intelektuální zvědavosti. Více věří ve vlastní schopnosti, lépe najdou v záplavě dat podstatnou informaci a než by se podřídili světu kolem sebe, raději jej sami mění.

A možná, říkám to velice opatrně, je lucidní snění cestou ještě k něčemu jinému...

Máte dvě možnosti, buď se do snu probudit, nebo už při usínání do něj vědomě vstoupit jako pozorovatel. Doporučuji vždy svým klientům tu první možnost, váš mozek totiž potřebuje snít i normální sny a projít různými fázemi spánku.

Testování reality

Pravděpodobnost, že ve snu dosáhnete lucidity, je vyšší při ranním zdřímnutí. Nařídte si budík zhruba o dvě hodiny dříve, než se normálně budíte, a po zazvonění se snažte znovu usnout. Zazvonění budíku vám připomene, že jste chtěli testovat realitu. Po usnutí byste měli velice rychle dosáhnout REM fáze a snových představ. Máte pak větší šanci si vzpomenout na svůj záměr a realizovat ho.

Už jen to, že teď čtete tento článek může způsobit, že se vám bude v noci něco zdát a vy si vzpomenete na můj text. Můžete se podívat na své ruce, možná zjistíte, že se vám prodlužují prsty, nebo budete mít dlouhé paže jako Saxana, zkuste projít zdí, začněte se vznášet nad podlahou, to všechno jsou znamení, že právě sníte. A máte vyhráno, máte lucidní sen, který můžete více či méně ovládat a prozkoumávat. Může trvat jen chvíli, ale i to je zážitek.

Pozitivní afirmace se zrcadlem

Pomocnou technikou, jak se probudit v průběhu snění, je tak trochu sugescie neboli vytváření mentálních představ před spaním. Někdy se tomu říká pozitivní afirmace. Vědomí je pouze podmnožinou nevědomí. Znamená to, že vědomým způsobem můžeme poslat "zprávu" do nevědomí a oznámit například, že prostě budeme mít lucidní sny.

Před spaním běžte do koupelny k zrcadlu a několikrát za sebou svému odrazu řekněte: "Dnes v noci si ve snu uvědomím, že sním a probudím se do snu."

Potom běžte spát, a ještě nějakou chvíli si v duchu opakujte tuto sugesci. Můžete zkusit samozřejmě i jiný text.

Těsně před usnutím se soustřeďte na vizualizaci nějakého příjemného snu a momentu, kdy se probudíte. Například si představte, že se v určitý moment ve vašem snu objeví okřídlený kuň Pegas a vy si proto uvědomíte, že je to jen sen.

Představujte si také, že se ráno s radostí probudíte a budete si zapisovat svůj lucidní sen do deníku. Tuto mentální představu si můžete spojit i s nějakou oslavou písni (třeba "We Are The champions").

Pokud jste si ale vybrali druhý způsob a chcete se pokusit usnout lucidně přímo, doporučuji využít náhodného, nebo pravidelného nočního probuzení.

Můžete si zase nastavit budík stejně jako u předcházející metody. Zvonění budíku, pokud zvuk není příliš stresující, nezabrání dalšímu usnutí. Někomu se po přerušení spánku usíná lépe, někomu hůře.

Počítání oveček

V knize Stephena LaBerge Lucidní snění jsem pro vás našla návod, který nápadně připomíná naše staré známé počítání oveček.

"Před pěti lety jsem objevil jednoduchou techniku k udržení vědomé pozornosti během přechodu mezi bděním a spánkem. Její podstatou je během usínání s jistou dávkou ostražitosti počítat jedna, jsem ve snu, dvě, jsem ve snu atd. Výsledkem je, že si v určitém okamžiku – řekněme "čtyřicet osm, jsem ve snu" – najednou uvědomíte, že už skutečně jste ve snu! Fráze "jsem ve snu" pomáhá zapamatovat si, co máte v úmyslu dělat, ale není nutně nezbytná. Pouhé počítání pravděpodobně stačí k udržení dostatečné pozornosti a rozeznání snových obrazů jako takových, až se objeví."

Vstup do snu pomocí meditace

Buddhistická technika probuzení do lucidního snu vychází z meditace. Je to vlastně metoda s pomocí vizualizace svíčky nebo speciálního světla na úrovni krku.

Běžte spát a před spaním proveďte jednoduchou meditaci:

- Soustřeďte se na dech
- V prostoru před vámi si vizualizujte Buddhu
- Požádejte o Buddhovo vedení
- Vizualizujte si červené světlo vyzářující z lotosu, nebo svíčky, kterou máte v hrdle
- Světlu se v duchu pokloňte a nazvěte jej "světlem Uvědomění"

- Soustředte se na tuto vizualizaci s úmyslem, aby se "světlo Uvědomění" přeneslo do vašeho vědomí ve spánku a vy jste se stali lucidními.
- Poděkujte za Buddhovo vedení

"Některé buddhistické tradice to učí v jiné podobě. Žádají vás, abyste si vizualizovali, že světlo vychází z červeného lotosu na úrovni krku nebo z červeného lotosu s průzračným bílým AH – symbolem vědomí – uprostřed. Jasně vidíte červený lotos s bílým zářícím AH, nebo prostě "A", chcete-li. Opět se na tuto vizualizaci soustředte, až budete usínat s úmyslem stát se bdělými." Robert Waggoner

Není to snadné a bude to nějakou dobu trvat, než se do snu skutečně probudíte. Lucidní snění je stav,

kdy jste vlastně vzhůru, při vědomí, a dokážete plnit jednoduché úkoly, které jste si v bdělém stavu předsevzali. Třeba, že půjdete k nejbližší snové postavě a na něco se jí zeptáte, nebo, že se pokusíte létat. Ale nepočítejte s tím, že lucidně snít půjde pokaždé. Je zatím velice malé procento lidí, kteří jsou schopni mít lucidní sny několikrát do měsíce.

Několik prvních úspěšných pokusů o lucidní sen je často provázeno tak velkým emočním zážitkem a radostí, že se pak člověk zpravidla rychle vzbudí a první lucidní sen si nestačí užít. To ale nevádí, protože se vám to jistě podaří znovu. Je ale potřeba hodně vnitřního klidu a trpělivosti.

Markéta Jurištová a AI

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Funguje pozitivní myšlení?

Stále mě překvapuje, jak velmi efektivně fungují negativní myšlenky, představy, řeči. Chcete si přivodit nějakou nemoc? Myslete negativně! Nechcete nikdy ničeho velkého dosáhnout? Myslete negativně! Taky znáte spoustu negativních lidí? Pijí vám krev?

Kdyby stejně efektivně fungovalo pozitivní myšlení, představy a řeči, to bylo skvělé! Je mnoho knih, které tvrdí, že pozitivní myšlení funguje. Stačí myslet pozitivně a zdraví a bohatství vám spadne do klína.

Nejspíš jste se setkali s lidmi, kteří myslí pozitivně – pouze a jen pozitivně. Jak jinak, že? Možná k nim i sami patříte? Pozorujete, že by tito lidé byli bohatí a nemoci se jim obloukem vyhýbaly? Existují světlé výjimky, které to zřejmě dělají dobře, ale většina těch lidí tak vůbec nepůsobí. Proč?

Pro velkou část těchto „pozitivních“ lidí je pozitivní myšlení hra, do níž se pustili pod vlivem různých knih a duchovních učitelů. Hrají si na všeobíjající lásku ke všem a všemu živému i neživému. Věří, že tyran přestane být tyranem, špatný manžel špatným manželem, zlý šéf zlým šéfem, když je budete vidět pozitivně. V podstatě ale jen více umožňují špatným lidem, aby s nimi manipulovali.

Myslí si, že když budou hrát tu hru a držet se jim nabídnutého pravidla pozitivního myšlení, hru života vyhrají. Když ne dnes, tak určitě zítra, za měsíc či rok. Neuvědomují si ale, že spíše dávají možnost vyhrát lidem myslícím negativně.

Lidé myslící pozitivně si myslí, že mohou oklamat své podvědomí – přebarvit černé na bílé. Vytvořit pro sebe „bílou“ lež, která vše spraví. I když o tom přesvědčí sami sebe, někde hluboko uvnitř budou vědět, že je to lež. Pak jim to pozitivní myšlení nefunguje.

Pak, čím zoufaleji chcete být bohatí, tím víc se cítíte být chudí a bezcenní, bez ohledu na to, kolik peněz ve skutečnosti vyděláváte. Čím více chcete být sexy a žádaní, tím ošklivějšími budete vidět sami sebe, bez ohledu na váš skutečný fyzický zjev. Čím zoufaleji chcete být šťastní a milovaní, tím osamělejšími a vystrašenějšími se stáváte, bez ohledu na to, koho máte kolem sebe. Čím více chcete být duchovně osvíceními, tím sebestřednějšími a povrchnějšími se stáváte, ve snaze se k tomu dostat...

Můžeme mít spoustu pozitivních myšlenek, třeba o tom, jak jsme úspěšní, bohatí a zdraví, ale jakmile jsme konfrontováni s realitou a nemáme dost peněz na něco, co nutně potřebujeme zaplatit, někdo o nás řekne něco nepěkného nebo nás něco právě začne bolet, tak jdeme z plusu do mínusu.

Pozitivní myšlení nesmí být založeno na popírání reality a lhaní sobě samému. Zlý člověk se nestane lepším jen tím, že na něj budeme myslet pozitivně. Dobrý člověk se však může stát zlým, když budeme na něj myslet negativně, a tak i k němu přistupovat. Říká se tomu promítání Stínu.

Lidé často promítají svůj Stín – to temné v sobě – na jiné lidi. My jsme dokonalí, jsme ti, co mají vždy pravdu. To ostatní se mýlí. Oni jsou ti špatní. Když jsou ti špatní, měli bychom na ně zaútočit a vyhnat je. Tím zničíme zlo kolem nás i v nás.

Právě pozitivně myslící lidé, mají pocit, že jejich pozitivní myšlení je povznáší nad jiné lidi. Oni přece nemají Stín. Ta temnota spočívá na ostatních. Špatné vidí v pozitivním světle a ty ostatní v negativním. To je přece jasné – kdyby přestali se zlem bojovat, viděli ho v pozitivním světle jako oni, zlo by zmizelo.

Lepší, než pozitivní myšlení je pozitivní záměr – cíl, k němuž se chceme dostat. Pozitivní myšlení je lepší než negativní, ale ještě lépe je myslet vědomě a reálně. Nelhat si. Na zlé bychom se měli připravit, bránit se mu. Připravte se na nejhorší a svůj tvůrčí záměr směřujte k tomu nejlepšímu!

Když něco dopadne hůř, než jste si ve svém pozitivním myšlení představovali, sebere vám to energii. Když to dopadne líp, než na co jste se připravili, pak vám to energii zvýší. Můžete postupovat pomalu, ale krok za krokem, k vašemu cíli – tomu nejlepšímu.

Dle Viktora Frankla, rakouského psychiatra, který přežil německý koncentrační tábor, nejprve umírají ti, co si myslí, že to brzo skončí (ti s pozitivním myšlením), pak ti, co si myslí, že to neskončí nikdy (tedy ti s negativním myšlením). Ostatní mají šanci přežít.

Toto pravidlo platí zřejmě i v normálním životě. Když si myslíte, že vaše špatná situace se brzy změní, máte problém. Pokud si myslíte, že neskončí nikdy, máte taky problém. Pokud to nevzdáte a zachováte si víru na změnu k lepšímu, máte šanci.

Pamatujte si, že svým myšlením si vybíráte mezi možnými historiemi svého života. Nevytváříte žádný zázrak, žádnou novou historii, vybíráte si tu nejlepší mezi možnými. Zázraky se nestávají, ale to lepší ano.

Když si budu vizualizovat, že zítra budu mít na účtu bilión dolarů, tak zřejmě chci něco, pro co žádná možná historie mezi všemi možnými neexistuje a za druhé, si to ani sám nedokážu představit. Takže přejte si něco, co je možné a co si dokážete představit a nedávejte realizaci toho našeho přání či záměru žádné nereálné termíny.

Myslete pozitivně a vytvořte si pozitivní záměr. Nekoukejte ale na svět růžovými brýlemi. Svět není růžový, ale není ani temný. Je důležité říkat **ano**, ale někdy je ještě důležitější říct **ne**, hlavně tomu zlému, co ve svém životě nechceme.

Starověké filozofie a nevědomí

Markéta Jurištová

O nevědomí se lidé zajímali od nepaměti. Díky rozjímání mudrců vznikly starověké filozofie jak na východě, tak i na západě. Lidé tuto entitu nazývali různě: nús, vesmír, příroda, nebo božství.

Jedno z prastarých učení úzce souvisejících s fenoménem božství a jeho poznáváním, je to filosofický proud, který se nazývá „gnoze“ (v řečtině γνῶσις – druh znalostí pocházející z vlastní zkušenosti). Jeho zastánci tvrdí, že veškeré poznání pramení v jednom jediném zdroji, který je univerzální pro celé lidstvo a odráží se ve všech náboženstvích i mystických tradicích. Zdrojem tohoto poznání je podle gnostiků božská energie a jediný způsob, jak ji poznat a pochopit, je reálný vlastní zážitek, protože osobní zkušenost je jediná pravdivá a není přenosná v abstraktních pojmech. Jinými slovy: „Pokud to chcete pochopit, musíte to zažít.“

Vznik gnoze je podle historiků spojený s obdobím helénismu. Na základě spisů Basileida z Antiochie, který působil v Alexandrii, byl jeho následovníky (basilidskými) vypracován jeden z nejobtížnějších a zároveň nejdůležitějších systémů gnoze. Nedaleko Alexandrie se narodil další známý gnostik, Valentinus. Než odešel z Alexandrie do Říma, působil dlouhou dobu jako křesťanský učitel. Byl dokonce navržen na biskupa, ale tuto funkci nakonec nezískal. Již v této době se kolem Valentina soustředila poměrně velká skupina jeho příznivců, tzv. valentinovců. Po sporu s církevní obcí však byl označen za heretika a gnoze byla označena jako hereze-odpadlictví. Od té doby křesťanská církev gnostiky tvrdě potlačovala a mnoho pochopení neprojevovala ani islámská společnost. Přesto dodnes existuje gnostický národ, který žije v diasporách v Iránu, Iráku a USA. Říkají si Mandejci a mají i svoji vlastní gnostickou bibli „Ginzu“ (poklad). Jejich popis historie vzniku křesťanství i života Ježíše Krista se ale dost liší od našeho tradičního pohledu.

O prvky magie a egyptské mytologie obohatil gnozi jeden z jejích proudů, hermetismus. Tato nauka se soustřeďuje v díle Corpus Hermeticum, které vzniklo mezi prvním a třetím stoletím našeho letopočtu v Alexandrii. Corpus obsahoval i tajemný text vyrytý do bájné Smaragdové desky. Část tohoto textu má dosah i do moderní současnosti:

„Nejvyšší (pochází) z nejnižšího a nejnižší z nejvyššího, dílo zázraku od jediného. A věci se utvořily z této základní látky jediným postupem. Jak podivuhodné je toto dílo! Jest principem světa a jeho udržovatelem.“

Souvisejí totiž s objevy kvantové fyziky, že všichni jsme doslova jedno a to samé, vyjádřené v neko-

nečném spektru různých možných obdobných forem (atomy, částice, kvarky, superstruny).

Další filozofie, která úzce souvisí s poznáváním božství (nevědomí), vznikla ve starověkém Řecku, kde pojem intelekt – nús nebyl spojován jen s lidským rozumem, ale i s kosmických principem. Jméno řeckého myslitele Platóna a filozofii, která čerpala z jeho učení, vám jistě nemusím představovat.

Podle Platóna je duše člověka nesmrtelná a je svou podstatou stejná jako duše světa. Všechno naše poznání je vzpomínkou na to, co duše vnímala v předchozích stavech a vtěleních. Duše je pak jediným plnohodnotným odrazem ideálního světa, který na Zemi najdeme. Vše ostatní je jen velmi nedokonalý obraz toho, co se nachází ve světě idejí. Ten se nachází za hranicemi našeho poznání. Tato myšlenka je názorně rozvedena v jeho díle „Ústava“, kde najdeme známé podobenství o jeskyni. Podobnoství zkráceně hovoří o lidském životě a poznání, kde vězením je náš obvyklý způsob poznávání (smysly nám ukazují jen stíny) a výstup z jeskyně znázorňuje vzlet duše do světa idejí (do nevědomí).

Co jsou tyto ideje? Ideje jsou formy, rody, obecné rysy bytí. Nejsou to ale jen jakési všeobecné pojmy, jsou reálné. Jednotlivé věci jsou pomíjivé, ale ideje trvají jako jejich nepomíjivé pravzory. Ne náhodou se tato formulace blíží pokusům o vysvětlení takzvaných archetypů, které k nám promlouvají, a formují tak naše myšlení i emoce, z kolektivního nevědomí.

Pokud mluvíme o filozofiích a zkoumáních (nejen) nevědomí je důležité poznamenat, že místo, kde se koncentrovaly vědomosti antického světa bylo na břehu Středozemního moře, ve městě, o kterém jsem se před chvílí zmínila v souvislosti s důležitými představiteli gnosticizmu.

„Lidé si často myslí, že starověkému světu vévodila dvě města. Řím a Athény. Víme, že jejich úspěchy měly velký vliv na celou západní civilizaci a odkaz těchto měst je stále živý. Ale tento pohled je trochu překroucený, mohou za to zřejmě vítězové, kteří psali dějiny...jak už to bývá. Existovalo totiž město, které svým významem, vědeckými a uměleckými úspěchy převyšovalo jak Atény, tak i Řím. Byla to Alexandrie, jejíž vliv se nešířil mečem, ale perem pomocí učenců a obrovským množstvím knih.“ J. Pollard a H. Reid

Za podpory dynastie Ptolemaiovců byla v Alexandrii založena knihovna a vědecký ústav Museion. Učenci a badatelé v knihovně přepisovali a překládali knihy ze syrštiny, hebrejštiny, perštiny nebo egyptštiny. Zpravidla byl potom originál uložen v knihovně a kopie vrácena původnímu majiteli. Význam alexandrijské knihovny nebyl překonán, od té doby již nikdy neexistovalo místo, kde by bylo shromážděno veškeré vědění lidstva. V době její největší

slávy obsahovala tři čtvrtě milionu svitků. Dochovalo se pouze asi jen jedno procento toho, co původně obsahovala. Jak si asi pamatujete z hodin dějepisu, knihovna byla zničena požárem za občanské války (47 př. n.l.), která vypukla po vpádu Julia Caesara do Egypta. Bohužel dnes už nebude žádná velká knihovna kompletní, protože nebude obsahovat znalosti prvního tisíce let západní civilizace.

S Alexandrií a Múseionem je také spjatá další filozofie, která navazovala na platonismus a pokračovala ve zkoumání duše a způsobu poznávání reality. Touto filozofií je novoplatonismus, jehož zakladatelem byl Ammónios Sakkás z Alexandrie, i když samotný navoplatonský systém vytvořil jeho žák Plotinos (žil také v Alexandrii). Toto učení zdůrazňuje, že smyslem lidského života je opětovné sjednocení duše s Bohem, protože lidská duše vznikla emanací (přelivem božské energie – nevědomí do okolí). Nejjistějším způsobem, jak toho dosáhnout, je ponoření se do sebe sama a nalezení toho božského, co je v nás obsaženo.

Z novoplatonismu se vydělilo několik důležitých škol: syrská, athénská a především alexandrijská, jejíž představitelkou byla slavná Hypatie. Byla to filozofka a matematicka, poslední představená slavného Muzeionu. Osud Hypatie byl velmi pohnutý, možná víte, že byla doslova roztrhána fanatickým davem parabolánů (křesťanské bratrstvo). Jejím žákům se říkalo Hypatiin kruh. Tito studenti pocházeli z významných a vlivných rodin, věhlas Hypatie totiž dalece přesahoval regionální úroveň. O čem konkrétně vyučovala, se můžeme jen dohadovat, bylo to totiž zahaleno tajemstvím a po studentech bylo vyžadováno složení „slibu neodhalovat věci, které mají zůstat skryty“. Nejznámějším žákem Hypatie byl Synesios z Kyreny (Libie), který kromě několika knih a polemik, napsal také velice zajímavé pojednání „O snech“.

Jak možná tušíte, sny jsou přímou cestou do nevědomí. Dokonce dříve se spánku říkalo malá smrt.

I tím vlastně lidé vyjadřovali přesvědčení, že po smrti mysl odchází někam, kde to už trochu zná ze snů. Lidé věřili, že ve snech k nim promlouvají bohové, proto byly sny považovány za velice důležité. Využívaly se pro léčení v takzvané chrámové medicíně, která vzkvétala ve starověku v celé oblasti antického Středomoří. Fungovalo to tak, že se nemocný dostavil sám, nebo ve výjimečných případech (když byl tak vážně nemocný, že nemohl cestovat) v zastoupení, do takzvaného chrámového léčebného okrsku. Ten si můžeme představit jako takové antické lázeňské městečko, kde kromě chrámu byly i zahrady s dalšími budovami (např. hostel, knihovna, divadlo, lázně a bazény). Po počáteční očištění se pacient odebral do izolovaných podzemních místností chrámu, kde ulehl ke spánku, ve kterém se snažil oslovit samotného boha s otázkou, jak by se měl léčit. S výkladem snu, stanovením léčby a případně s jeho zapisováním (v některých chrámech to bylo povinné) pomáhal chrámový personál, což byli kněží, lékaři a jejich pomocníci – therapeutés. Sny byly často zaznamenávány také formou děkovaných dopisů a vyryty na stěny chrámu. Božské příkazy se téměř nelišily od tehdejších standardních léčebných postupů a sestávaly jak z doporučení stravy (diety), tak třeba užívání odvarů z léčivých bylin, různých koupelí a změny způsobu života. Byla to tedy vesměs racionální doporučení, která bychom s velkou pravděpodobností i dnes přijali jako užitečná.

Tento druh chrámové medicíny se nazýval inkubace a zmizel s nástupem křesťanství spolu s pohanými chrámy. V dalších stoletích pak bylo dovoleno komunikovat s božstvím výhradně prostřednictvím církve, a ne všichni badatelé či filozofové se s touto situací spokojili. Středověk byl spojen s mnoha tajnými naukami, bratrstvy a řády, kde je možné najít stopy pokračujícího zájmu o fenomén, kterému dnes říkáme nevědomí.

(Obrázek: Markéta Jurištová a AI)

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

21. Čas nic neznamená

Po průletu Calypso Zemí jsem s ní zůstal sám v hlubokém temném vesmíru. Čím více mě Calypso přitahovala, tím rychleji se kolem nás míhaly hvězdy. Jako by se zbývající dějiny vesmíru chtěly vměstnat do pár posledních chviliek, než mě Calypso navždy pohltí. Nikdy by mě nenapadlo, že skončím takhle. Calypso mě však nechtěla pohltit. Vyrvala za mě všechnu energii, kterou mohla, a já se opět rozepnul jak oblak nicoty.

Najednou jsem byl opět součástí širšího vesmíru a časoprostoru. Pocítil jsem pocit úlevy. Snad už konečně zemřu – jako všichni lidé na zničené Zemi. Doufal jsem, že se objeví Světlo a v něm se setkám se všemi mi blízkými lidmi. Opravdu, najednou jsem měl zvláštní pocit, že se pohybuji skrz temný tunel. Nějaká síla mě uchopila a táhla mě skrz prostor a čas. Pak se objevilo světlo.

„Vítám tě!“ řekl mi známý hlas. Nebyl to však hlas Boha či anděla, ale hlas Ghora, který promlouval ke mně skrze mou vlastní mysl. Pak jsem ho uviděl. Dosud jsem ho vnímal pouze jako bytost bez těla, jako hlas, který jsem nějak dokázal vnímat. Najednou jsem ho viděl přímo před sebou jako světelnou bytost s poněkud velkou hlavou.

„Kde to jsem?“ užasl jsem. Uvědomil jsem si, že i já mám světelné tělo. Nebylo z masa a kostí jako dřív, ale i tak to byla příjemná změna mít zase tělo, i když jen vytvářené světlem, které mnou procházelo, a na okamžik ve mně oscillovalo, než zase vyšlo ven. Připadal jsem si jako hologram, ale tušil jsem, že jsem víc než to.

„Jsi v mé kosmické lodi,“ sdělil mi a já si uvědomil, že opravdu jsem uvnitř něčeho, co mělo nějakou složitou vnitřní strukturu. Ta loď vnímala Ghora i mě. Byla to svého druhu bytost, která vnímala mé myšlenky a byla na ně schopna reagovat. Kdybych si představil, že sedím v křesle, seděl bych v něm.

„Myslel, že už konečně umírám, a místo toho jsem tady,“ vzdechl jsem. „Jak jsi mě našel?“

„Nic těžkého. Dokázal jsem se na tebe naladit. Má loď mě přenesla k tobě nebo tebe ke mně. Vyber si, co se ti víc líbí...“

„Martina je mrtvá?“ zeptal jsem se, i když jsem znal odpověď.

„Ano, je to moje vina,“ přiznal Ghor zasmušile. „Nedokázal jsem ji ochránit.“

„Ne, já jsem všechny na Zemi zabil, protože jsem nebyl schopen splnit misi, na níž jsem se vydal.“

„Mohu tě vzít na naši planetu a narodíš se v novém těle,“ nabídl mi Ghor nový život.

„A co se stane s dušemi ostatních lidí, kteří právě zemřeli?“

„Většina z nich usne a století, měřeno vašim časem, pro ně budou ubíhat jako by to byly jen hodiny. Obávám se, že mnozí z nich se pokusí narodit na mé planetě.“

„Proč se obáváš?“

„Nejsou ještě dost vyspělí a připraveni. Přinesou na naši zem zločin, který neznáme. Má planeta pak ponese břímě, které nesla dříve ta vaše – inteligentní ale málo vědomé bytosti, pro něž je snadnější ničit než tvořit. Tohle se nemělo stát.“

„Promiň!“ mé slovo omluvy vyznělo hloupě. Byl jsem zdrcen, že jsem kromě zničení jedné planety zahájil zkázu i druhé.

„Jsi poslední vědomá bytost ze Země,“ prohlásil Ghor. „To není špatné,“ usmál se, i když jsem vůbec nechápal proč. „Existence minulosti závisí na pozorovateli. Není-li pozorovatel, který by ji pozoroval, není ani minulost.“

„Co tím chceš říct?“

„Ty jsi jediný pozorovatel, který viděl zničení Země.“

„Ty jsi to neviděl?“

„Přímo ne. Navíc, vím, jak zapomenout na to, co se stalo. Příjmu tvou verzi skutečnosti, kterou si zvolíš.“

„Tomu nerozumím,“ byl jsem zmatený.

„Když se ti zdá sen, můžeš si uvědomit, že sníš a řídit ho podle své vůle. Nebo jsi měl sen, probudil ses, ale měl jsi chuť v tom snu pokračovat a dosnit ho podle toho, jak sis přál.“

„Myslíš lucidní snění?“ pochopil jsem, co má na mysli.

„Ano, přesně tak!“

„To je ale jen snění. Není to reálné!“

„V podstatě i to, čemu říkáte objektivní realita je jen sen. Nemůžeš ji jen tak změnit, protože ten sen nesníš sám. Sní ho spolu s tebou milióny jiných lidí. Realita sama o sobě neexistuje, ale je vytvářena.“

„Chceš říct, že teď ten sen sním sám, a proto ho mohu změnit?“

„Ano, pozemšťane!“ Ghor na mě pohlédl, jak učitel na svého žáka. „Pomohu ti s tím. Můžeš se stát na okamžik Bohem.“

„Děkuji,“ hlesl jsem sem. Stále jsem toho moc nechápal. Měl jsem chuť mu ještě něco říct, ale nemohl jsem ze sebe vypravit myšlenku. Ghor nezaváhal. On i jeho loď jako by se spojili v jedno.

Pocítil jsem velkou únavu. Chtělo se mi spát, ale zároveň jsem se snažil vší silou zůstat vzhůru. Došlo mi, že usínání je vlastně stav, kdy pozorovatel na chvíli přestane realitu pozorovat a díky tomu se posune o kvantovou úroveň výš.

„Nebraň se!“ zazněla mi ještě v uších Ghorova slova, než jsem se propadl do říše nevědomí. Normálně člověk usne, chvíli pro něj vnější čas běží, jako by vůbec nebyl. Když se začne vracet, nejprve se probudí ve světě své mysli a sní své sny. Buď jen plynou kolem něj a on je pozoruje nebo do nich vědomě vstoupí a sní je podle vlastního přání, protože

se naučil měnit svým záměrem svou vnitřní realitu. Nakonec se člověk probouzí do reality, jež sdílí s mnoha lidmi a jejich záměry. Tu dokáže měnit jen tehdy, je-li jeho záměr silnější než záměry jiných lidí nebo je spojen s vyšším záměrem. Já jsem usnul nejen, abych snil svůj sen, ale aby se můj sen stal novou realitou. Probudím se v ní.

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

(Ilustrace: Petr Vyoral)

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

18. Souboj s drakem

Richard chtěl původně pomoci Vilémovi a jeho družině v boji proti drakovi stejně, jako pomohl aragonskému králi. Přišel ale příliš pozdě. Vilémovi muži byli poraženi a ti, co přežili, se snažili uprchnout, jak nejdál to šlo. Vilém ležel na zemi v bezvědomí. Richard nevěděl, co si počít. Byl jen duch. Neměl ani tělo, ani vojáky. Byl tak blízko, ale přesto nevěděl, jak princeznu zachránit před hroznou smrtí v dračích pařátech. Vtom dostal nápad.

Pokusil se proniknout do těla hraběte Viléma. Nebylo to nic příjemného. Báł se, že tímto činem ztratí kontakt se svým vlastním tělem, jež leželo bezvládně daleko odtud. Nebylo ale jiné cesty. Musel se o to pokusit. Vilémovo tělo ho do sebe vtáhlo a uzavřelo do temnoty. Richard netušil, jestli se mu podaří, až to bude potřebovat, dostat se zase ven. Úporně se soustředil, dokud Vilém konečně neotevřel oči. Princ nevěřičně zíral cizíma očima na svět kolem sebe. Měl tvář zabořenou v mechu, a tak se pokusil vzepřít na loktech. Šlo to ztěžka, ale povedlo se.

Po několika nekonečných minutách princ ovládl tělo svého bratrance natolik, že ten vstal a těžkopádně udělal krok. Vzal Vilémův štít, meč a korouhev. Našel i nějaký pohozený luk s toulcem na šípy. Meč zasunul do pochvy a ztěžka došel na okraj lesa. Tam nasadil šíp do tětivy luku a soustředěně zamířil na draka, který se už nebezpečně blížil k princezně. Natáhl tětivu a zvolna pustil. Tětiva se vymrštila a bolestivě ho zasáhla do prstů držících madlo luku. Šíp se přitom takřka nehnul z místa. Princ zaklel, znovu zvedl luk a opět ho natáhnul.

Na druhý pokus šíp k princově spokojenosti přece jen opustil luk a zamířil obloukem vzduchem směrem k drakovi. Dopadl od něj sice ještě dost daleko, ale přesto tento úspěch prince povzbudil, aby znovu natáhl luk. Další šíp vyletěl do vzduchu jako opravdová smrtící hrozba. Richard si pomyslel, že jeho šíp zasáhne cíl a skolí draka, ale šíp bestii opět neškodně minul. Princ na chvíli zatajil dech, protože hrozilo, že jeho šíp místo draka skolí princeznu, ale naštěstí i druhý šíp se neškodně zabodl do země.

Nedalo se nic dělat. Pokud nechtěl riskovat, že svým čarostřeleckým uměním zastřelí místo draka princeznu, musel se vydat zabít draka v boji zblízka. V těžkém brnění se hřmotně vydal ven z lesa. Byl rád, že je Vilémovo tělo tak silné. Ještě ho plně neposlouchalo, ale tíhu brnění a zbraní neslo docela dobře.

Drak nechal princeznu princeznou a obrátil svou pozornost na něj. Myslel si, že poslední zapomenutý hrdina nebude pro něj žádným vážným soupeřem.

Temný chlad zasáhl prince, ale ten byl už na něj připraven. Kolem jeho těla se vytvořil neviditelný silový štít, který nedovolil temnotě proniknout dovnitř a zastrážit ho. Neúspěch jeho nejsilnější zbraně draka trochu zaskočil, ale i tak měl dost síly, aby malého smrtelníka spálil na prach a zadupal do země. Z obrovské dračí tlamy vyšlehl plamen přímo na neohroženého rytíře.

„Hrome, to hrozně pálí,“ pomyslel si Richard, když proti šlehajícímu ohni zvednul levou rukou velký železný štít a držel ho pevně před sebou nedbaje, že ho pálí v ruce. „Ještě že to není moje tělo. Myslím, že se mému drahému bratranci ty přizehnuté chlupy moc líbit nebudou, až se probere.“

Přes bolest spalující Vilémovo tělo, Richard postupoval stále vpřed. Věděl, že ani tak hrozný drak, jako byl tento, nedokáže chrlit oheň věčně. Zatímco se levou rukou kryl, v pravé ruce měl připravenou Vilémovu korouhev s ostrou špicí na konci. Sotva bestie přestala plivat oheň, princ se napřáhl a vší silou vymrštil korouhev proti drakovi. Nemířil na drakovo tělo chráněné šupinami pevnými jako pancíř, ale na jeho pravé křídlo. Věděl, že je to mnohem citlivější a zranitelnější část dračího těla a netvor zde navíc utrpěl hluboká zranění již při bitvě s vojskem aragonského krále. Dobrý zásah do křídla mohl drakovi znemožnit vzlétnout, a přesně to se Richardovi povedlo.

„Sááá...“ zasyčel vztekle drak poté, co mu kus pružného tvrdého dřeva s ostrou kovovou špicí protrhl levé křídlo a zůstal zapříčený mezi kostmi, které jím pohybovaly. Těžká dračí tlapa se napřáhla a jediným máchnutím odhodila rytíře několik metrů dozadu tak, že hřmotně dopadl na záda. Většinu lidí by takový náraz ihned omráčil do bezvědomí, ale Vilém naštěstí v bezvědomí již byl, takže mu to tolik nevadilo.

Princezna s úžasem sledovala souboj rytíře s drakem. Nemohla uvěřit odvaze, s jakou se hrabě drakovi postavil. Zprvu vypadal trochu nejistě a neohrabaně, ale když naznačil útok na pravé drakovo křídlo a trefil levé, pochopila, že je to muž, který ji dokáže ochránit, a pro tuto chvíli zapomněla na strach. Vyděsila se však, když drak rytíře udeřil a odhodil tak prudce, že se mu nárazem o zem pomačkalo brnění. Pak po něm ještě plivl ohnivou slinu a nehybného rytíře zapálil.

Žár probral rytíře k vědomí. Vyskočil ze země a začal zmateně pobíhat, jako by nechápal, kde je a co tam dělá. Drak se na něj vrhl jako kočka na myš a další děsivou ranou ho srazil k zemi. Přitlačil ho tlapou do trávy a chystal se ho na místě dorazit.

Vypadalo to, že milého Viléma buď roztrhne, nebo případně i překousne na dva či více kusů.

Spolu s princeznou pozoroval souboj i její kocourek, který se poněkud nejistě vypořádával z rozbitého kočáru, kde si až do chvíle nečekaného nárazu hověl na měkkém polštářku. Když se mu přestaly dělat mžitky před očima a spatřil monstrum mlátící kolem sebe tlapami a dlouhým ocasem, na nic už nečekal a rychle se uklidil do nejbližšího křoví. Tam se přitiskl k zemi a dělal neviditelného.

Richard přestal na chvíli ovládat Vilémovo tělo. Tvrdý náraz o zem v těžkém brnění ho vymrštil z těla ven. Ohnivá koule dračích slin, která přistála na rytířově hrudi, probírala chudáka Viléma k vědomí. Když zjistil, že z nejasných důvodů hoří, začal v panice pobíhat sem a tam. Naštěstí ho další úder opět milosrdně poslal do bezvědomí. Ještě stále však hrozilo, že ho drak roztrhá.

Princ chvíli nevěděl, co udělat. Nemohl dopustit, aby jeho bratranec bídně zahynul, i když neměl zrovna důvod mít ho v lásce. Vilémovo silné tělo a zbroj bylo to jediné, co ještě bránilo drakovi sežrat princeznu. Pak náhle spatřil kocoura choulícího se k zemi. V duchu se usmál a zamířil k němu.

„Uхни se! Přebírám řízení!“ cosi cizorodého se ocitlo v kocourově malé, prosté duši. Stal se prvním kocourem s rozdvojenou osobností. Stará, kocouří osobnost se ho snažila tlačit k zemi. Nová, cizorodá osobnost, která ho posedla, dala jeho nohám pokyn, aby se postavily, a dokonce i rozběhly pro něj zcela nežádoucím směrem. Přimo proti drakovi...

„Mňauuu!“ Princezna uslyšela zoufalý výkřik svého kocourka, jako by nesouhlasil s tím, co právě dělá. Jako kulový blesk se vyřítil z křoví a proběhl drakovi mezi nohama. Jak to jenom kočka dovede, mu vyšplhal za pomoci ostrých vytažených drápků po šupinatém dračím těle až k méně chráněnému krku. Tam se do něj zakousl se zuřivostí hladového tygra. Kdo by si snad myslel, že to draka složilo či mu to nějak ublížilo, tak se mýlí. Nebylo to pro něj nic víc než kousnutí obtížným hmyzem. Přesto ho to na chvíli odvedlo od záměru dorazit a roztrhat rytíře ležícího nehybně na zemi.

Mocná bestie řvala a zuřivě otáčela a škubala hlavou z jedné strany na druhou ve snaze zbavit se obtížného kocouřího hmyzu. Ten se držel zuby drápy, přestože poletoval ze strany na stranu jako mokrý hadr ve větru. Nakonec se přece jen neudržel a letěl vzduchem dobrých deset metrů proti větru jako veverka kormidlující ocasem. Po dvou kotrmelcích a ztrátě několika kočičích životů konečně dopadl na všechny čtyři a pelášil pryč jako pravý, smrtelně vystrašený kocour, když mu hoří koudel za zadkem. Nebyla to sice koudel, ale i tak za kocourem opravdu hořelo od horkého dračího dechu.

Když drak opět obrátil svou pozornost k rytíři, zjistil, že již není na místě, kde ho bezvládného zanechal. Rytíř se postavil a rozpráhl se mečem. První sek zasáhl draka do nohy tak mocně, až se mu podlomila. Drak se zapotácel, a v tu chvíli mu druhá rána přeřala krk. Rytíř se ještě jednou napráhl. Ostří jeho meče zamířilo na dračí srdce. Rytíř z posledních sil zarazil až po rukojeť svůj meč mezi šupiny chránící dračí hrud'. Z tlamy bestie se ozval poslední hrůzu nahánějící řev a pak se její srdce zastavilo, monstrum se zakymácelo a padlo přímo na rytíře, který už neměl sílu mu uhnout.

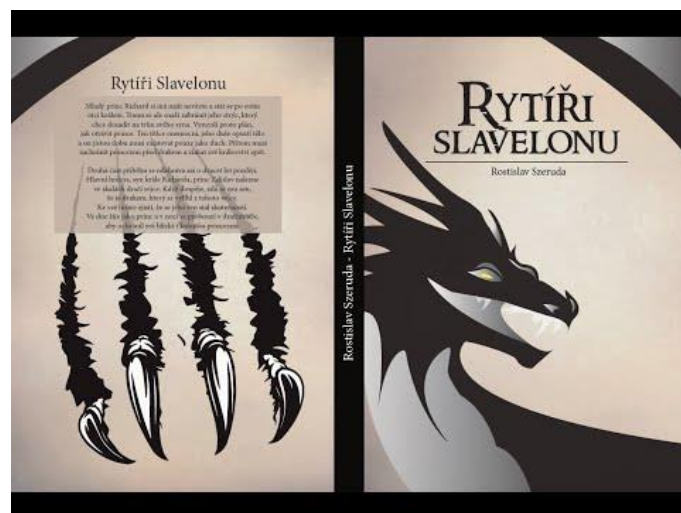
Princezna Abigail, plná radosti nad smrtí bestie, byla štěstím bez sebe. Dračí tělo sebou trhalo v smrtelných křečích a pod ním v podobném rytmu se cukalo tělo nebohého hraběte. „Pomoc!“ ozvalo se tiché zvolání z jeho úst a princezna pochopila, že z jejího statečného hrdiny toho za chvíli moc nezbude, pokud se ho nepodaří co nejdříve dostat zpod hory masa, jež ho zavalila. Naštěstí, pár přeživších mužů z jeho družiny pozorovalo hrdinný souboj svého vůdce s drakem a nyní mu přispěchalo na pomoc. Jejich úsilím se hraběte, ne nepodobného zmuchlané plechovce, podařilo vysvobodit.

„Ó, jak tě miluji, můj drahý zachránce. Byl jsi tak silný a statečný, když jsi bojoval s tou obludou,“ políbila něžně Abigail Viléma na tvář, když se ho podařilo vyprostit. Byl sice při vědomí, ale na hrdinu, který právě porazil hrozného draka, vypadal poněkud vystrašeně. Nějak si nemohl srovnat v hlavě, že to byl on, kdo dokázal skolit tu hroznou dračí bestii.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek (obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovacím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: poradna@aboutdreams.cz

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

rostislav@aboutdreams.cz

marketa@aboutdreams.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze

časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

